

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ *και* ΦΡΑΝΚΕΝΣΤΑΪΝ

COCO MELLORS

Μετάφραση: Έφη Τσιρώνη

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ΚΑΙ ΦΡΑΝΚΕΝΣΤΑΪΝ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ξένη λογοτεχνία

Πρώτη έκδοση Μάιος 2026

Τίτλος πρωτοτύπου *Coco Mellors, Cleopatra and Frankenstein, 4th Estate, 2022*

Σχεδιασμός εξωφύλλου Γιώτα Αλεξάνδρου

Σελιδοποίηση Γιώτα Μπόμπου

Επιμέλεια κειμένου – Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμίων Αλεξάνδρα Δένδια

© 2022, Coco Mellors

© Gill Button (πίνακας εξωφύλλου)

© 2024, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-4834-7

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84834

Κ.Ε.Π. 6317, κ.π. 23410

Δεν επιτρέπεται η με οποιονδήποτε τρόπο χρήση ή αναπαραγωγή ολόκληρου ή μέρους του βιβλίου με σκοπό την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Το παρόν έργο προστατεύεται από τη διαδικασία εξόρυξης κειμένου και δεδομένων (Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790).

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα, τηλ.: 211 3003500

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3647433
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Coco Mellors

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ΚΑΙ
ΦΡΑΝΚΕΝΣΤΑΪΝ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έφη Τσιρώνη

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

Για τη μητέρα μου, που πίστεψε

Σπάσε με σαν καρύδι
Ξεχώρισε το κούφιο κομμάτι μου
Από το καρποφόρο.

ΟΜΟΤΑΡΑ JAMES

Ας μείνουμε λιγάκι ακόμα πεινασμένοι.
Ας μην τρώμε τις σάρκες μας, αν μπορούμε.

MAYA C. POPO

Δεκέμβριος

Ήταν ήδη στο ασανσέρ όταν μπήκε εκείνος. Τη χαιρέτησε μ' ένα νεύμα κι ύστερα γύρισε για να κλείσει τη σιδερένια πόρτα με μια κλαγγή. Βρίσκονταν σε ένα από τα ανακαινισμένα εργοστασιακά κτίρια της Τραϊμπέκα, απ' αυτά τα λίγα όπου το κοινό εξακολουθούσε να χρησιμοποιεί ανελκυστήρες εμπορευμάτων για τη μεταφορά του από τον έναν όροφο στον άλλο. Ήταν μόνο οι δυο τους εκεί μέσα, δίπλα δίπλα, κοιτάζοντας μπροστά καθώς ο μηχανισμός ξεκινούσε να λειτουργεί μ' έναν δυνατό θόρυβο. Έξω από το μεταλλικό πλέγμα της πόρτας έβλεπαν τους τοιμεντένιους τοίχους του κτιρίου να περνούν και να χάνονται.

«Τι πας να πάρεις;»

Ο άντρας απευθύνθηκε στον αέρα μπροστά του χωρίς να γυρίσει προς το μέρος της.

«Συγγνώμη;»

«Εμένα μ' έστειλαν να φέρω πάγο» της είπε. «Εσύ τι χρειάζεσαι;»

«Α, τίποτα. Γυρίζω σπίτι».

«Στις δέκα και μισή παραμονή Πρωτοχρονιάς; Αυτό είναι είτε το πιο λυπηρό είτε το πιο σοφό πράγμα που άκουσα ποτέ μου».

«Ας μου κάνουμε τη χάρη κι ας πούμε πως είναι το πιο σοφό» του είπε.

Εκείνος γέλασε έντονα, μολονότι η ίδια δεν είχε βρει το σχόλιό της ιδιαίτερα έξυπνο.

«Βρετανίδα;» τη ρώτησε.

«Λονδρέζα».

«Η φωνή σου δίνει την αίσθηση σαν να δαγκώνεις ξινόμηλο».

Τώρα γέλασε αυτή, πιο συγκρατημένα.

«Και τι αίσθηση είναι αυτή;»

«Με μια λέξη; Του όξινου».

«Σε αντίθεση με το να δαγκώνεις ένα κόκκινο μήλο ή ένα κορόμηλο;»

«Βλέπω ξέρεις από μήλα».

Δήλωσε την εκτίμησή του για τις γνώσεις της νεύοντας με σεβασμό.

«Ούτε κατά διάνοια όμως δεν ακούγεσαι σαν κόκκινο μήλο. Η προφορά σου φωνάζει πως είσαι από τις Μεσοδυτικές Πολιτείες».

Προσγειώθηκαν στο ισόγειο με έναν μαλακό γδούπο. Εκείνος άνοιξε την πόρτα και της την κράτησε για να περάσει.

«Παράξενο φρούτο είσαι» του είπε γυρνώντας για μια στιγμή να τον κοιτάξει.

«Αναμφισβήτητα».

Την προσπέρασε τρέχοντας για ν' ανοίξει την εξώπορτα του κτιρίου.

«Θα συνοδεύσεις αυτό το παράξενο φρούτο στο μίνι μάρκετ; Απλώς θέλω να σ' ακούσω να λες μερικές ακόμα λέξεις».

«Μάλιστα... Όπως;»

«Όπως αλουμίνιο».

«Εννοείς αλουμί-νι-ο;»

«Α, να το!»

Σήκωσε περιχαρής τα χέρια του και σκέπασε τα αυτιά του.

«Αυτή η προφορά. Α-λου-μί-νι-ο! Αυτό είναι που με στέλνει!»

Προσπάθησε να φανεί επιφυλακτική, αλλά το διασκέδασε, κι εκείνος το έβλεπε.

«Εύκολα στέλνεσαι» του είπε.

Την ξάφνιασε κάνοντας, δίχως ίχνος προσποίησης, μια παύση για να το σκεφτεί.

«Όχι» της είπε τελικά. «Καθόλου».

Είχαν βγει στον δρόμο. Στην απέναντι πλευρά ένα κατάντημα που πουλούσε φωτεινές πινακίδες έβαφε το πεζοδρόμιο κίτρινο, ροζ και γαλάζιο. «ΔΙΑ-ΦΩΤΙΣΜΟΙ ΜΙΛΕΡ. ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΕΙΤΕ ΜΑΣ. ΘΑ ΣΑΣ ΑΛΛΑΞΟΥΜΕ ΤΑ ΦΩΤΑ».

«Πού είναι το μαγαζί;» τον ρώτησε. «Καλό θα ήταν να πάρω κι εγώ κάνα τσιγάρο, μην ξεμείνω».

«Δύο τετράγωνα πιο κάτω, προς τα κει».

Έδειξε ανατολικά.

«Πόσων χρόνων είσαι;»

«Είκοσι τεσσάρων. Αρκετά μεγάλη για να καπνίζω, αν σκεφτόσουν να μου πεις να μην το κάνω».

«Είσαι στην ιδανική ηλικία για κάπνισμα» είπε. «Η σιγουριά του χρόνου που υπόσχεται λύση και ικανοποίηση.* Κάπως έτσι δεν πάει εκείνο το ποίημα του Λάρκιν;»

«Α, μην απαγγέλλεις ποίηση. Μπορεί κατά λάθος να στείλεις εσύ εμένα».

«Τραγουδώ το ηλεκτρικό κορμί!» αναφώνησε εκείνος. «Οι στρατιές εκείνων που αγαπώ με κυκλώνουν και τις κυκλώνω κι εγώ!»**

«Καλά, τραγούδα! Εγώ δεν πρόκειται να σ' ακούσω!»

Πίεσε τις παλάμες της στ' αυτιά της κι άρχισε να τρέχει στο πεζοδρόμιο. Ένα αυτοκίνητο με κατεβασμένα παράθυρα από τα οποία ακουγόταν στη διαπασών ένα χαρούμενο ποπ τραγούδι πέρασε βολίδα από δίπλα της. Ο συνοδός της την πρόφτασε στο φανάρι και διστακτικά εκείνη κατέβασε τα χέρια απ' το κεφάλι της. Φορούσε ροζ γάντια από μαλακό δέρμα. Και τα μάγουλά της ροζ ήταν.

«Μην ανησυχείς, δεν θυμάμαι άλλους στίχους» της είπε. «Είσαι ασφαλής».

«Εντύπωση μου κάνει που θυμάσαι κι αυτούς».

* Παράφραση στίχων από τα «Ερωτικά ποιήματα μιας κάποιας ηλικίας» του Philip Larkin σε απόδοση Κρυσταλλίας Κατσαρού. (Σ.τ.Μ.)

** Στίχοι από το ποίημα του Walt Whitman «Τραγουδώ το ηλεκτρικό κορμί», που περιλαμβάνεται στη συλλογή του Φύλλα χλόης (ενότητα «Παιδιά του Αδάμ»), σε μετάφραση Τόνιας Κοβαλένκο. (Σ.τ.Μ.)

«Είμαι μεγαλύτερος από σένα. Η γενιά μου έπρεπε ν' αποστηθίζει αυτά τα πράγματα στο σχολείο».

«Πόσο μεγαλύτερος;»

«Μεγαλύτερος. Πώς σε λένε;»

«Κλίο» είπε η Κλίο.

Εκείνος κατένευσε.

«Ταιριαστό».

«Πώς δηλαδή;»

«Κλεοπάτρα, η πρώτη διδάξασα στο να στέλνει τους άντρες».

«Ναι, αλλά εγώ είμαι απλώς μια Κλίο. Εσένα πώς σε λένε;»

«Φρανκ» είπε ο Φρανκ.

«Υποκοριστικό του...;»

«Υποκοριστικό του τίποτα. Από πού στην ευχή θα μπορούσε να βγαίνει το Φρανκ;»

«Δεν ξέρω».

Η Κλίο χαμογέλασε.

«Από τα λουκάνικα Φρανκφούρτης, από τον Τζον Φρανκενχάιμερ, από τον Φράνκενσταϊν...»

«Μέσα είσαι με τον Φράνκενσταϊν. Τον δημιουργό τεράτων».

«Φτιάχνεις τέρατα;»

«Κατά κάποιον τρόπο» είπε ο Φρανκ. «Φτιάχνω διαφημίσεις».

«Έκοβα το κεφάλι μου πως είσαι του γραπτού λόγου» του είπε.

«Γιατί;»

«Γιατί ο προφορικός σου είναι όξινος» ανταπέδωσε τα ίσα η Κλίο κοιτάζοντάς τον με σηκωμένο το ένα φρύδι.

«Ίδρυσά μια διαφημιστική εταιρεία» είπε ο Φρανκ. «Σε τέτοιες μαζευόμαστε όλοι εμείς που αποτυγχάνουμε ως συγγραφείς».

Περπάτησαν ώσπου βρήκαν το εικοσιτετράωρο μίνι μάρκετ να λάμπει στη γωνία, περιστοιχισμένο από κουβάδες με τροφαντά τριαντάφυλλα και λεπτοκαμωμένα γαρίφαλα. Ο Φρανκ τής κράτησε την πόρτα, που άνοιξε μ' ένα κουδούνισμα. Κάτω από το δυνατό φως φθορίου στο εσωτερικό του μαγαζιού κοιτάχτηκαν καταπρόσωπο για πρώτη φορά.

Σύμφωνα με τους υπολογισμούς της, ο Φρανκ πρέπει να πλησίαζε ή να είχε μόλις πατήσει τα σαράντα. Καλοσυνάτα μάτια, ήταν η πρώτη της σκέψη. Ζάρωσαν αυτόματα στις άκρες, όταν συνάντησαν τα δικά της. Μακριές, ντελικάτες σαν πούπουλα βλεφαρίδες ακουμπούσαν στους φακούς των γυαλιών του, μαλακώνοντας με αιφνιδιαστικό τρόπο τογωνιώδες πρόσωπό του. Σγουρή σκούρα χαίτη, παιχνιδιάρικη σαν μαλλί προβάτου, που είχε αρχίσει να αραιώνει κάπως στην κορυφή. Νιώθοντας το βλέμμα της στα μαλλιά του, ο Φρανκ πέρασε αμήχανα το χέρι του από μέσα. Το δέρμα στις ράχες των χεριών και στο πρόσωπό του ήταν γεμάτο φακίδες, ακόμη ηλιοκαμένο, παρότι χειμώνας. Ταίριαζε με το χρυσαφένιο χρώμα του κασμιρένιου κασκόλ του, που ήταν χωμένο μέσα σε ένα καλοραμμένο πανωφόρι. Είχε τον λιγνό, ενεργητικό σωματότυπο χορευτή που έχει αποσυρθεί από την ενεργό δράση, ένα κορμί

που υποδήλωνε φειδώ και ευφυΐα. Η Κλίο χαμογέλασε επιδοκιμαστικά.

Ο Φρανκ τής ανταπέδωσε το χαμόγελο. Όπως συνέβαινε με τους περισσότερους ανθρώπους, έτσι κι αυτός πρόσεξε πρώτα τα μαλλιά της. Έπεφταν στους ώμους της σαν δυο χρυσαφίες αυλαίες που άνοιγαν για να αποκαλύψουν την πολυαναμενόμενη πρώτη πράξη: το πρόσωπό της. Που ήταν από μόνο του μια ολόκληρη παράσταση. Ενστικτωδώς ένιωσε ότι θα μπορούσε να κάθεται και να το κοιτάζει με τις ώρες. Είχε βάψει τα μάτια της με αϊλάινερ, σχηματίζοντας άψογες χοντρές μαύρες γραμμές τραβηγμένες προς τα πάνω στο στίλ της δεκαετίας του '60 και προσθέτοντας στο τελειώμά τους από ένα μικροσκοπικό χρυσό αστεράκι. Τα μάγουλά της χρύσιζαν επίσης, περασμένα καθώς ήταν με κάτι γυαλιστερό· στο δυνατό φως έλαμπαν σαν σαμπάνια που αφρίζει. Ένα βαρύ παλτό από γούνα προβάτου την τύλιγε, συνδυασμένο με τα ροζ δερμάτινα γάντια που ο Φρανκ είχε προσέξει νωρίτερα και έναν λευκό μάλλινο μπερέ. Στα πόδια της φορούσε κρεμ κεντητές καουμπόικες μπότες. Τα πάντα στην αμφίεσή της ήταν μελετημένα. Ο Φρανκ, που είχε περάσει το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του περιτριγυρισμένος από όμορφους ανθρώπους, δεν είχε δει ποτέ κανέναν που να της μοιάζει.

Νιώθοντας άβολα με την ευθύτητα του βλέμματός του, η Κλίο γύρισε για να επιθεωρήσει ένα ράφι, που ατυχώς ήταν γεμάτο με γατοτροφές. Φοβόταν μήπως ήταν υπερβολικά μακιγιαρισμένη και μήπως σ' αυτό το σκληρό φως το βαρύ μακιγιάζ της την έκανε να μοιάζει με καρνάβαλο.

«Αδερφέ μου» είπε ο Φρανκ στον άντρα πίσω από τον πάγκο. «Καλή χρονιά».

Ο άντρας σήκωσε το βλέμμα από την εφημερίδα του, όπου διάβαζε για ακόμα περισσότερα εγκεκριμένα από το κράτος βασανιστήρια στη χώρα του. Αναρωτήθηκε τι έκανε αυτόν εδώ τον λευκό να τον θεωρεί αδερφό του κι ύστερα χαμογέλασε.

«Επίσης» είπε.

«Πού είναι ο πάγος;»

«Δεν έχουμε πάγο» είπε ο άντρας και σήκωσε τους ώμους.

«Ποιο μίνι μάρκετ δεν πουλάει πάγο;»

«Αυτό» απάντησε ο άντρας.

Ο Φρανκ σήκωσε τα χέρια σε μια χειρονομία παράδοσης.

«Εντάξει, από πάγο τζίφος».

Στράφηκε στην Κλίο.

«Θέλεις τα τσιγάρα σου;»

Τόση ώρα η Κλίο κοιτούσε τις τιμές των τσιγάρων στο ράφι. Έβγαλε το πορτοφόλι της, το οποίο, όπως πρόσεξε ο Φρανκ, δεν ήταν στ' αλήθεια πορτοφόλι αλλά ένα βελούδινο πουγκί παραγεμισμένο με χαρτιά και περιτυλίγματα. Τα μακριά δάχτυλά της ψαχούλεψαν διστακτικά το περιεχόμενό του.

«Ξέρεις τι;» του είπε. «Έχω κάτι χαρτάκια για στριφτά εδώ. Θα πάρω απλώς έναν καπνό. Έναν μικρό. Πόσο κάνει;»

Ο Φρανκ είδε το σώμα του άντρα να χαλαρώνει και να γέρνει ακούσια προς το μέρος της Κλίο καθώς εκείνη του απευθυνόταν. Ήταν σαν να έβλεπε την μπροστινή πλευρά

ενός παγόβουνου να διαλύεται μέσα στη θάλασσα· ο τύπος κυριολεκτικά έλιωνε κοιτάζοντάς την.

«Κούκλα μου εσύ» μουρμούρισε. «Πόσα θες να μου δώσεις;»

Ένα έντονο κοκκίνισμα ανέβηκε από τον λαιμό στο πιγούνι της κι από κει στα μάγουλά της.

«Θα το πληρώσω εγώ αυτό» είπε ο Φρανκ κοπανώντας με δύναμη την πιστωτική του πάνω στον πάγκο. «Και...»

Πήρε από το ράφι μια σοκολάτα γάλακτος.

«Κι αυτό. Σε περίπτωση που πεινάσεις».

Η Κλίο τού έριξε ένα γεμάτο ευγνωμοσύνη βλέμμα, αλλά δεν δίστασε.

«Ένα πακέτο Carpi, παρακαλώ» είπε. «Τα κατοστάρια».

Αφού βγήκαν έξω, η Κλίο έλεγξε δεξιά κι αριστερά τον δρόμο.

«Αποκλείεται να βρεις ταξί απόψε» είπε ο Φρανκ. «Πού μένεις;»

«Στο Ιστ Βίλατζ» του είπε. «Κοντά στο Τόμπκινς Σκουέαρ Παρκ. Αλλά θα πάω με τα πόδια, δεν είναι πολύ μακριά».

«Θα 'ρθω μαζί σου» της είπε.

«Όχι, μην έρθεις» διαμαρτυρήθηκε εκείνη. «Είναι μακριά».

«Νόμιζα ότι δεν ήταν».

«Θα χάσεις την αντίστροφη μέτρηση».

«Χέστηκα για την αντίστροφη μέτρηση» είπε ο Φρανκ.

«Κι ο πάγος;»

«Έχεις δίκιο. Ο πάγος είναι σημαντικός».

Το πρόσωπο της Κλίο συννέφιασε. Ο Φρανκ γέλασε.

Άρχισε να προχωράει βόρεια, ώστε εκείνη δεν είχε άλλη επιλογή παρά να τον ακολουθήσει. Γύρισε το κεφάλι του, την είδε να ανοίγει το βήμα της για να τον προλάβει και έκοψε ταχύτητα.

«Μήπως κρυώνεις;»

«Όχι, καθόλου» του απάντησε. «Εσύ; Θέλεις να σου δώσω το *chapeau* μου;»

«Το ποιο σου;»

«Το καπέλο μου. Είναι μπερές, οπότε συνήθως του μιλάω γαλλικά».

«Ξέρεις γαλλικά;»

«Λίγα. Μπορώ να πω μόνο πράγματα όπως “*Chocolat chaud avec chantilly*” και “*C’est cool mais c’est fou*”».

«Τι σημαίνουν αυτά;»

«“Ζεστή σοκολάτα με σαντιγί” και “Είναι κουλ, αλλά είναι τρελό”. Και οι δύο αξιοπερίεργα χρήσιμες φράσεις. Τον θέλεις λοιπόν;»

«Δεν νομίζω ότι είμαι φτιαγμένος για να φοράω μπερέδες».

«Ανοησίες. Ο κόσμος είναι το *chapeau* σου».

«Ξέρεις τι;»

Ο Φρανκ τράβηξε το καπέλο απ’ το κεφάλι της Κλίο και το έβαλε με τόλμη στο δικό του.

«Δίκιο έχεις».

«*Magnifique*» είπε εκείνη. «*Allez!*»

Προχώρησαν ανατολικά, προς την Τσάιναταουν. Μια παρέα από γυναίκες με ασημιά ημίψηλα και θεματικά γυαλιά ηλίου για το καλωσόρισμα του 2007 πέρασαν τρε-

κλίζοντας από δίπλα τους. Η μία φύσηξε ένα φρου φρου κοντά στο κεφάλι του Φρανκ και όλες ξέσπασαν σε γέλια και επιφωνήματα. Ο Φρανκ έβγαλε τον μπερέ.

«Θα ήταν σπαστικό από μέρους μου να πω ότι σιχαίνομαι την Πρωτοχρονιά;» ρώτησε.

Η Κλίο σήκωσε τους ώμους.

«Εγώ συνήθως γιορτάζω το σεληνιακό νέο έτος».

Ο Φρανκ περίμενε, εκείνη όμως δεν επεκτάθηκε.

«Ποιο ήταν λοιπόν το καλύτερο πράγμα που έγινε στη ζωή σου το 2006;» τη ρώτησε.

«Μόνο ένα;»

«Μπορεί να είναι οτιδήποτε».

«Α, για να σκεφτώ. Μμμ... Άλλαξα το αντικαταθλιπτικό μου με ένα που μου επιτρέπει να φτάνω σε οργασμό. Ήταν μια νίκη».

«Ουάου. Εντάξει, αυτό δεν το περίμενα. Σπουδαία νέα».

«Τόσο κλειτοριδικό όσο και κολπικό».

Η Κλίο τον κοίταξε σηκώνοντας και τους δύο αντίχειρες της.

«Και για σένα; Ποιο ήταν το αγαπημένο σου συμβάν τη χρονιά που μας πέρασε;»

«Θεέ μου, τίποτα που να συγκρίνεται μ' αυτό».

«Δεν χρειάζεται να είναι τόσο προσωπικό! Με συγχωρείς, το δικό μου ήταν κουλό. Ντρέπομαι τώρα».

«Το δικό σου ήταν τέλειο! Πολύ σπουδαία υπόθεση αυτή. Εγώ απλώς αντιμετωπίζω τη δυστυχία μου με τον παλιομοδίτικο τρόπο, με μεγάλες ποσότητες αλκοόλ και καταπίεσης».

«Και λειτουργεί;»

Ο Φρανκ μιμήθηκε τη χειρονομία της σηκώνοντας και τους δύο αντίχειρές του κι ύστερα συνέχισε να προχωράει.

«Όπως και να 'χει, το βρίσκω πραγματικά εντυπωσιακό που φροντίζεις τον εαυτό σου» της είπε.

Μια άλλη παρέα πανηγυριστών πέρασε ανάμεσά τους, πνίγοντας με τις φωνές και τα γέλια τους αυτή την τελευταία δήλωση. Ο Φρανκ τούς παρέκαμψε για να βρεθεί και πάλι δίπλα στην Κλίο και επανέλαβε αυτό που είχε πει.

«Καλοσύνη σου που το λες. Απλώς έχω πολλά...»

Η Κλίο έδειξε αόριστα τον σωρό με τα σκουπίδια που ήταν πεσμένα στην άκρη του πεζοδρομίου δίπλα τους.

«...θέματα με την οικογένειά μου. Και πρέπει να προσέχω».

Καθάρισε τον λαιμό της.

«Τέλος πάντων. Πες μου για τη δική σου χρονιά».

«Η καλύτερη στιγμή της περσινής χρονιάς; Μάλλον απλώς πράγματα της δουλειάς. Κέρδισα ένα βραβείο για μία διαφήμιση που σκηνοθέτησα. Αυτό ήταν πραγματικά καλό».

«Τι τέλειο! Ποιο βραβείο;»

«Λέγεται Λιοντάρι των Καννών. Στον χώρο μου αυτά τα βραβεία θεωρούνται πολύ σπουδαία υπόθεση. Αλλά εντάξει, στην πραγματικότητα είναι απλώς μια βλακεία».

«Όχι, δεν είναι. Πολύ θα ήθελα να κερδίσω ένα βραβείο για κάτι».

«Θα κερδίσεις» της είπε με σιγουριά.

Προσπέρασαν δύο άντρες, μάλλον άγνωστους μεταξύ

τους, που κατοικούσαν δίπλα δίπλα σ' έναν τοίχο μέσα σε συντροφική, άνετη σιωπή. Ο Φρανκ πρότεινε το χέρι του στην Κλίο καθώς εκείνη πηδούσε πάνω από τα δίδυμα ρυάκια των ούρων. Κούνησε αποδοκιμαστικά το κεφάλι της.

«Άντρες!»

Άφησε για λίγο το χέρι της στο δικό του κι έπειτα το τράβηξε για να ψάξει στην τσάντα της.

«Και για πες...» είπε ο Φρανκ. «Έχεις κάποιον συγκεκριμένο με τον οποίο... εεε... φτάνεις σ' αυτούς τους οργασμούς;»

Ο Φρανκ είχε προσπαθήσει να δώσει στη φωνή του τον τόνο της φιλικής περιέργειας, φοβήθηκε όμως ότι τελικά ακούστηκε περισσότερο σαν ανήσυχος σύμβουλος σε κλινική σεξουαλικής υγείας.

«Και τους κλειτοριδικούς και τους κολπικούς;» τον πείραξε η Κλίο.

Ο Φρανκ καθάρισε τον λαιμό του.

«Ναι... αυτούς».

Η Κλίο τού έριξε μια πονηρή λοξή ματιά.

«Για την ώρα μόνο τον εαυτό μου».

Το πρόσωπό του φωτίστηκε από ένα ακούσιο χαμόγελο. Εκείνη γέλασε.

«Σ' αρέσει, βλέπω, αυτή η ιδέα, ε; Κι εσύ; Δεν υποτίθεται πως όλοι στην ηλικία σου είναι παντρεμένοι;»

«Όχι, αυτόν τον νόμο τον άλλαξαν» είπε ο Φρανκ. «Τώρα είναι προαιρετικό».

«Δόξα τω Θεώ» είπε η Κλίο κι άναψε τσιγάρο.

Προχώρησαν βόρεια, προς την Μπρουμ Στριτ, περνώντας έξω από μαγαζιά που πουλούσαν φυτά εσωτερικού χώρου και προβλέψεις από μέντιουμ, πολυελαίους και μίξερ κουζίνας σε εργοστασιακό μέγεθος. Μίλησαν για τις αποφάσεις της νέας χρονιάς και για το τι περιέχει ένα κοκτέιλ Old Fashioned και για το ποιον ήξεραν στο πάρτι (η Κλίο: ένα άτομο· ο Φρανκ: τους πάντες). Μίλησαν για τον οικοδεσπότη, έναν διάσημο Περουβιανό σεφ ονόματι Σαντιάγο, φίλο του Φρανκ εδώ και μια εικοσαετία. Η συγγάτοικος της Κλίο δούλευε υποδοχή στο εστιατόριο του Σαντιάγο και χάρη σ' αυτήν είχε βρεθεί κι εκείνη στο πάρτι, αν και λίγο μετά την άφιξή τους η συγγάτοικος το είχε σκάσει με έναν Ισλανδό περφόρμερ. Μίλησαν για την Πίνα Μπάους και την Κάρα Γουόκερ και τον Πολ Άρντεν και τη Στίβι Νικς και τον Τζέιμς Μπόλντουιν.

«Είναι μια ανθολογία δοκιμών του έφορου τέχνης Χανς Ούλριχ Όμπριστ που πραγματικά τη λατρεύω» είπε η Κλίο. «Έχει τίτλο *Τσουχτερές γλώσσες, φλύαρα χείλη, ανοιχτά μάτια...* Και κάτι ακόμα, αλλά δεν το θυμάμαι».

«Λακωνικός ο συγγραφέας».

«Α, τον έχεις διαβάσει;»

«Όχι, απλώς αυτός ο τίτλος είναι... Ξέχνα το. Όλο σκέφτομαι ότι θα ήθελα να διαβάζω περισσότερο και ποτέ δεν το κάνω» παραδέχτηκε.

Η Κλίο σήκωσε τους ώμους.

«Απλώς αγόρασε ένα βιβλίο και διάβασέ το».

«Καλά λες. Δεν το είχα σκεφτεί».

«Τέλος πάντων, σε ένα από αυτά τα δοκίμια λέει ότι

μπορείς να καταλάβεις πόσο γενναιόδωρο είναι ένα άτομο στο σεξ από το πόσο φιλοπερίεργο είναι. Υποτίθεται ότι πρέπει να μετρήσεις από μέσα σου πόσες ερωτήσεις σου κάνει ανά λεπτό. Αν σου κάνει τέσσερις ή περισσότερες, τότε είναι πολύ πιθανό να σε ικανοποιήσει σεξουαλικά».

«Κι αν δεν σου κάνει καμία;»

«Τότε μπορείς με ασφάλεια να υποθέσεις ότι δεν γλείφει μουνί. Ή καυλί, αν αυτό είναι το αγαπημένο σου πιάτο».

«Το μουνί είναι το αγαπημένο μου πιάτο» έσπευσε να πει ο Φρανκ.

Χαμογελώντας η Κλίο τού έριξε άλλη μία από τις ελαφρώς σαρκαστικές ματιές της.

«Κάτι είχα καταλάβει».

«Κι εσύ;»

«Το αγαπημένο μου πιάτο; Το καυλί».

Γέλασε κι ύστερα έγειρε το κεφάλι της στο πλάι σαν να το σκεφτόταν.

«Με συνοδευτικό από μουνί. Αλλά μικρό συνοδευτικό. Ξέρεις, σαν αυτά τα μπολάκια με τις σάλτσες που σου σερβίρουν μαζί με την μπριζόλα ή το κοτόπουλο».

Ο Φρανκ κατένευσε.

«Έτσι, για τη γεύση».

«Ακριβώς. Σε αντίθεση, ας πούμε, με μια πιατέλα καυλί».

«Ή μια γαβάθα πέη».

«Μια σαλατιέρα πούτσες».

«Ένα ταψί ψωλές».

Το πρόσωπο της Κλίο φωτίστηκε από ιλαρότητα κι ύστερα το 'κρυψε μέσα στα χέρια της σαν να φυσούσε ένα αναμμένο σπίρτο για να σβήσει.

«Θεέ μου, σαν λυσσάρα μιλάω. Ας αλλάξουμε θέμα, παρακαλώ».

«Ωραία...»

Ο Φρανκ πήρε μια βαθιά ανάσα.

«Με τι ασχολείσαι; Από πού είσαι; Πότε μετακόμισες στη Νέα Υόρκη; Έχεις αδέρφια; Πότε έχεις γενέθλια; Τι ζώδιο είσαι; Ποιος είναι ο γενέθλιος λίθος σου; Τι νούμερο παπούτσι φοράς;»

Η Κλίο ξέσπασε πάλι σε γέλια. Ο Φρανκ έσκασε ένα χαμόγελο.

«Λέγε λοιπόν» της είπε. «Από πού είσαι;»

«Στ' αλήθεια θέλεις να μάθεις όλα αυτά τα πράγματα για μένα;»

«Θέλω να μάθω τα πάντα για σένα» της είπε και ξαφνιάστηκε και ο ίδιος συνειδητοποιώντας ότι το εννοούσε.

Η Κλίο τού είπε ότι καθ' όλη τη διάρκεια της παιδικής της ηλικίας η οικογένειά της μετακόμιζε διαρκώς και τελικά εγκαταστάθηκαν στο Νότιο Λονδίνο. Οι γονείς της χώρισαν όταν εκείνη ήταν έφηβη και ο πατέρας της, ένας ευχάριστος αλλά απόμακρος μηχανικός, δεν άργησε να ξαναπαντρευτεί και να υιοθετήσει τον γιο της νέας του συζύγου. Την τελευταία της χρονιά στη σχολή μόδας Central Saint Martins η Κλίο έχασε τη μητέρα της κι ακόμη δεν είχε βρει τρόπο να διαχειριστεί την απώλεια. Δεν είχε άλλους στενούς συγγενείς στην Αγγλία, γεγονός

που την έκανε μεν να νιώθει χωρίς ρίζες, αλλά ταυτόχρονα απόλυτα ελεύθερη επίσης, όπως έσπευσε να προσθέσει.

Αφού δεν υπήρχε τίποτα να τη δένει με το Λονδίνο, έχοντας μια μικρή κληρονομιά από τη μητέρα της ικανή να καλύψει μια πτήση και δύο χρόνια φτηνού ενοικίου στις ΗΠΑ, έκανε αίτηση για μια υποτροφία για μεταπτυχιακές σπουδές Ζωγραφικής σε ένα πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης. Έφτασε στην πόλη όταν ήταν είκοσι ενός. Για κείνη αυτό το πτυχίο στις Καλές Τέχνες ήταν ουσιαστικά η κυκλική διαδρομή από το κρεβάτι της στο καβαλέτο κι από το καβαλέτο σε κάποιο μπαρ, σε κρεβάτια άλλων ανθρώπων και μετά πίσω ξανά στον καμβά. Είχε αποφοιτήσει την περασμένη άνοιξη και από τότε δούλευε ως εξωτερική συνεργάτιδα σε μια εταιρεία ρούχων σχεδιάζοντας υφάσματα. Η αμοιβή δεν ήταν τίποτα το σπουδαίο και δεν υπήρχαν έξτρα παροχές, η δουλειά όμως της εξασφάλιζε αρκετά χρήματα για να νοικιάζει ένα αρκετά ευρύχωρο δωμάτιο-ατελιέ στο Ιστ Βίλατζ, καθώς και τον ελεύθερο χρόνο που χρειαζόταν για να ζωγραφίζει. Τώρα ο μεγαλύτερος φόβος της ήταν τι θα έκανε όταν θα έληγε η φοιτητική της βίβα στις αρχές του καλοκαιριού.

«Ζωγραφίζεις κάθε μέρα;» ρώτησε ο Φρανκ.

«Όλοι αυτό ρωτάνε. Προσπαθώ. Αλλά είναι δύσκολο».

«Γιατί;»

«Γιατί μερικές φορές η διαδικασία είναι σαν... Εντάξει, ξέρεις πώς είναι όταν τακτοποιείς ένα ερμάρι...»

«Ντουλάπι εννοείς;»

«Ναι, ρε Αμερικανάκι, ντουλάπι. Πρώτα πρέπει να βγά-

λεις όλο το περιεχόμενό του έξω. Και έρχεται μια στιγμή που κοιτάξεις γύρω σου όλα τα πράγματα που έχεις βγάλει και είναι το απόλυτο χάος. Και τότε σκέφτεσαι: Τι σκατά μ' έπιασε κι άρχισα να το κάνω αυτό; Τώρα είναι ακόμα χειρότερα από πριν. Κι ύστερα σιγά σιγά τα ξαναβάζεις ένα ένα όλα μέσα. Προτού όμως μπορέσεις να δημιουργήσεις τάξη, πρέπει να δημιουργήσεις χάος».

«Καταλαβαίνω».

«Έτσι είναι για μένα η ζωγραφική. Αναπόφευκτα έρχεται μια στιγμή που τα έχω βγάλει όλα από μέσα μου και είναι απλώς... χάος στον καμβά. Σκέφτομαι ότι δεν έπρεπε να είχα αρχίσει. Έπειτα όμως συνεχίζω και με κάποιον τρόπο καταφέρνω να βάλω τάξη. Ξέρω ότι έχω ολοκληρώσει το έργο μου όταν νιώθω... όταν νιώθω εκείνο το κλικ που σημαίνει ότι τα πάντα είναι στη θέση τους. Το καθετί είναι στη θέση όπου θα έπρεπε να βρίσκεται. Η απόλυτη γαλήνη».

«Πόσο κρατάει αυτό;»

«Γύρω στα εφτάμισι δευτερόλεπτα. Και μετά αρχίζω να σκέφτομαι το επόμενο έργο».

«Εξαντλητικό ακούγεται» είπε ο Φρανκ.

«Ναι, αλλά αυτά τα εφτάμισι δευτερόλεπτα είναι...»

Σήκωσε το κεφάλι και κοίταξε με ένταση τον ουρανό. Ο Φρανκ περίμενε.

«Όπως θα έλεγες κι εσύ, αυτά τα εφτάμισι δευτερόλεπτα με στέλνουν» είπε.

Προσπέρασαν έναν άντρα ντυμένο με σμόκιν και πράσινο μποά, που έκανε εμετό πάνω από έναν πυροσβεστικό κρουνό.

«Νομίζω ότι φέτος τα μποά θα κάνουν την επιστροφή τους» είπε η Κλίο.

«Κι εγώ νομίζω ότι είσαι εξαιρετικός άνθρωπος» είπε ο Φρανκ.

«Δεν με ξέρεις αρκετά καλά για να το λες αυτό» είπε η Κλίο, ολοφάνερα ενθουσιασμένη με το σχόλιο.

«Αυτά τα πράγματα ξέρω να τα κρίνω».

«Τότε θα πρέπει απλώς να σε πιστέψω».

Τώρα βρίσκονταν στη Μικρή Ιταλία, εκεί όπου οι δρόμοι είναι γεμάτοι από φαινομενικά πανομοιότυπα ιταλικά εστιατόρια με κόκκινα καρό τραπεζομάντιλα και πλαστικά μπολ με ζυμαρικά στις βιτρίνες. Πάνω από τα κεφάλια τους σειρές από κόκκινα, λευκά και πράσινα λαμπιόνια έριχναν ρόμβους φωτός στην άσφαλο. Σε ένα ανοιχτό παράθυρο κάποιου διαμερίσματος στον τρίτο όροφο τρεις νέοι έστεκαν καπνίζοντας – οι φιγούρες τους διαγράφονταν κόντρα στο κίτρινο φως του δωματίου πίσω τους.

«Καλή χρονιά!» φώναξαν χωρίς να απευθύνονται συγκεκριμένα σε κάποιον.

Η Κλίο και ο Φρανκ πέρασαν έξω από μια νυσταλέα γωνιακή πιτσαρία, όπου ένας μοναχικός άντρας μάζευε για τη νύχτα τις πλαστικές καρέκλες του μαγαζιού στοιβάζοντάς τες τη μια πάνω στην άλλη.

«Τι λες; Θες ένα κομμάτι;» ρώτησε ο Φρανκ.

Η Κλίο ψηλάφησε τις φούντες του πουγκιού της.

«Δεν έχω λεφτά».

«Δεν πειράζει. Θα σε κεράσω εγώ» της είπε.

«Αντικατάστησε το “κεράσω” με το “αγοράσω”» είπε ανάλαφρα η Κλίο «και θα ’σαι μέσα».

«Νομίζεις ότι προσπαθώ να σε αγοράσω;»

«Αυτό δεν προσπαθούν κατά βάθος να κάνουν όλοι οι άντρες με τις γυναίκες;»

«Το πιστεύεις στ’ αλήθεια αυτό;»

«Δεν είναι ότι δεν το πιστεύω».

«Άδικο, πολύ άδικο».

«Εντάξει, πες μου γιατί κάνω λάθος».

Ο Φρανκ γύρισε προς το μέρος της και ξεφύσησε αργά. Πραγματικά το μόνο που ήθελε ήταν να την κεράσει ένα κομμάτι πίτσα.

«Πιστεύω πως ναι, πράγματι εμείς οι άντρες διδασκόμαστε να αγοράζουμε πράγματα για εσάς τις γυναίκες. Όχι όμως επειδή θέλουμε να σας κάνουμε κτήμα μας ή να σας ελέγχουμε, αλλά επειδή είναι ένας τρόπος για να σας δείξουμε ότι ενδιαφερόμαστε ή ότι νοιαζόμαστε για σας χωρίς να φανούμε, ξέρω γω, ευάλωτοι. Δεν μας μαθαίνουν να επικοινωνούμε όπως εσείς. Μας παραχωρούνται πολύ περιορισμένα, πρωτόγονα εργαλεία αυτοέκφρασης και ναι, το να αγοράσουμε ένα αναθεματισμένο γεύμα για μια γυναίκα είναι ένα από αυτά. Αλλά κι εσείς οι γυναίκες το περιμένετε από εμάς...»

Η Κλίο χοροπηδούσε από την ανυπομονησία της να τον διακόψει, εκείνος όμως σήκωσε το χέρι του αποφασισμένος να ολοκληρώσει.

«Με δυο λόγια, θέλετε και την πίτα ολόκληρη και τον σκύλο χορτάτο. Μου λες ότι προσπαθώ να σε αγοράσω

κερνώντας σε την πίτσα, θα στράβωνες όμως αν δεν το πρότεινα».

«Όχι, δεν θα στράβωνα!» εξερράγη η Κλίο. «Και ο μόνος λόγος που θα σε αφήσω να πληρώσεις είναι επειδή τυχαίνει να είμαι τέρμα ρέστη αυτή τη στιγμή».

«Ωστε τελικά θα πληρώσω; Να οι μαλακίες που λέγαμε. Και η πίτα ολόκληρη και ο σκύλος χορτάτος. Το παίζετε τόσο υπεράνω και εύθικτες σε θέματα αρχών, αλλά δεν έχετε πρόβλημα να πληρώνουν οι άντρες τον λογαριασμό».

«Με δουλεύεις; Ίσως είμαι ρέστη εξαιτίας... δεν ξέρω... του χάσματος στις απολαβές των δύο φύλων ή των τόσων χρόνων συστημικού σεξισμού που έχει περιορίσει τις εργασιακές ευκαιρίες μου ή του γεγονότος ότι παραιτήθηκα από την τελευταία μου δουλειά ως νταντάς επειδή ο μπαμπάς του παιδιού που πρόσεχα δεν έπαυε να μου την πέφτει ή...»

Τώρα ήταν η σειρά του Φρανκ να χοροπηδήσει.

«Δεν είσαι ρέστη γι' αυτούς τους λόγους, αλλά επειδή είσαι είκοσι τεσσάρων χρονών και καλλιτέχνιδα που δουλεύει μερική απασχόληση! Δεν μπορείς να ρίχνεις όλα σου τα προβλήματα στο ότι είσαι γυναίκα!»

Η Κλίο έφερε το πρόσωπό της πολύ κοντά στο δικό του και μίλησε τόσο σιγανά, που τα λόγια της δεν ήταν παρά ένας ψίθυρος. Ο Φρανκ είχε την παράλογη ελπίδα ότι ετοιμαζόταν να τον φιλήσει.

«Μπορώ και παραμπορώ» του είπε.

Ο Φρανκ έκανε μεταβολή και μπήκε στην πιτσαρία.

«Είσαι κουλ» της είπε γυρίζοντας για μια στιγμή το κεφάλι του προς τα πίσω. «Αλλά είσαι τρελή».

«Ακούγεται καλύτερο στα γαλλικά!» του αντιγύρισε εκείνη φωνάζοντας.

Η Κλίο άναψε κι άλλο τσιγάρο και βρόντηξε τα πόδια της στις πλάκες του πεζοδρομίου σαν νευρικό άλογο κούρσας. Της πέρασε από το μυαλό να φύγει μόνο και μόνο για να του μπει στο μάτι, ήξερε όμως ότι θα το μετάνιωνε την ίδια στιγμή. Δεν υπήρχε τίποτ' άλλο να κάνει από το να σταθεί εκεί και να τον περιμένει καπνίζοντας. Ο Φρανκ παρήγγειλε δύο κομμάτια πίτσα, κοιτάζοντας κάθε τόσο αγχωμένος πίσω του για να βεβαιωθεί ότι εκείνη ήταν ακόμη έξω. Είχε ήδη αποφασίσει ότι, αν έφευγε, θα έτρεχε ξοπίσω της και θα ζητούσε συγγνώμη. Το πίσω μέρος του ξανθού κεφαλιού της όμως παρέμενε στο οπτικό του πεδίο, περικυκλωμένο από ένα σύννεφο καπνού.

Βγήκε και της έδωσε το κομμάτι της. Ένα κεχριμπαρένιο ρυάκι λαδιού έτρεξε πάνω στο φτενό χάρτινο πιάτο.

«Ορίστε» της είπε. «Ως επανόρθωση για τα χρόνια του συστημικού σεξισμού».

«Κόπανε» είπε η Κλίο κι έκοψε μια δαγκωνιά.

«Τώρα είσαι στην Αμερική» είπε ο Φρανκ. «Εδώ είμαι απλώς μαλάκας».

Ανηφόρισαν την Ελίζαμπεθ Στριτ τρώγοντας. Μπροστά τους ένα ζευγάρι στεκόταν έξω από ένα μπαρ μέσα στη λίμνη του φωτός που δημιουργούσαν οι φανοστάτες δίνοντας μια προαιώνια δραματική παράσταση για δύο. Η γυναίκα κρατούσε σφιχτά στο στήθος της τις γόβες της κι

έκλαιγε γοερά, ενώ ο εραστής της την τράνταζε κρατώντας την από τους ώμους και λέγοντας «Άκου, Τίφани, άκου, Τίφани, Τίφани άκου...».

«Δυπάμαι που το λέω» ψιθύρισε ο Φρανκ καθώς περνούσαν από δίπλα τους «αλλά έχω την εντύπωση ότι η Τίφани δεν ακούει».

Η Κλίο στράφηκε να τον κοιτάξει.

«Είναι εντάξει αυτοί οι δυο;»

«Μια χαρά είναι. Αν είσαι ζευγάρι, δεν υπάρχει ιδανικότερη νύχτα από αυτήν της παραμονής Πρωτοχρονιάς για να τσακωθείς. Καβγάδες και πυροτεχνήματα. Οι δύο σταθερές μιας σωστής Πρωτοχρονιάς».

«Κι εμείς; Μήπως μόλις είχαμε τον πρώτο μας καβγά;» ρώτησε η Κλίο.

Ο Φρανκ τής έδωσε μια χαρτοπετσέτα.

«Δεν ξέρω» της απάντησε. «Δεν έβγαλες τα παπούτσια σου».

Η Κλίο γέλασε.

«Θα χρειαζόταν κάτι πολύ πιο σημαντικό από αυτό για να φτάσω στο σημείο να βγάλω τις καουμπόικες μπότες μου».

Τσαλάκωσε τη χαρτοπετσέτα της και την πέταξε επιδέξια σ' έναν κάδο στη γωνία.

«Σε κάθε περίπτωση, οι καβγάδες μπορεί να είναι καλό πράγμα. Πάρε παράδειγμα τη Φρίντα Κάλο και τον Ντιέγκο Ριβέρα. Χώρισαν, τα ξανάφτιαξαν, τα ξαναχάλασαν...»

«Δεν σκέφτηκες όμως ποτέ ότι συνέχιζαν να κάνουν τέχνη παρά τους καβγάδες τους και όχι χάρη σ' αυτούς;»

«Ποιος νοιάζεται;» είπε η Κλίο ανάμεσα σε δυο μεγάλες μπουκιές. «Το θέμα είναι ότι την έκαναν».

Ο Φρανκ κατένευσε αόριστα. Πήρε από το χέρι της το χάρτινο πιάτο της και το δίπλωσε σε ένα τακτικό τετράγωνο μαζί με το δικό του. Ήλπιζε ότι σύντομα θα περνούσαν από κάποιον κάδο ανακύκλωσης.

«Πεθαίνω να πάω στο σπίτι τους στην Πόλη του Μεξικού» είπε η Κλίο.

«Είναι τίγκα στους τουρίστες – ατελείωτες ουρές» είπε ο Φρανκ. «Και στις πινακίδες “Μην αγγίζετε”».

«Γαμώτο».

Η Κλίο φάνηκε αποκαρδιωμένη.

«Και πάλι όμως, αξίζει να το δει κανείς» βιάστηκε να προσθέσει ο Φρανκ. «Πάνω από το κρεβάτι της Κάλο κρέμεται αυτή η κορνιζαρισμένη συλλογή από πεταλούδες για την οποία η Πάτι Σμιθ έγραψε ένα ποίημα όταν επισκέφτηκε το σπίτι και την είδε. Και υπάρχουν και όλα της τα ρούχα φυσικά. Είχε εκπληκτικό στίλ, σαν το δικό σου».

Η Κλίο χαμογέλασε, ευχαριστημένη με τη φιλοφρόνηση.

«Αυτά σίγουρα θα ήθελα πολύ να τα δω».

«Πάμε την άλλη βδομάδα. Ολόκληρη η πόλη είναι γεμάτη τέχνη – το τέλειο μέρος για σένα».

«Την άλλη βδομάδα; Έτσι απλά;»

«Έτσι απλά. Γιατί όχι; Έκλεισα το γραφείο για τις γιορτές κι έχω χιλιάδες δωρεάν αεροπορικά μίλια που πρέπει να χρησιμοποιήσω».

«Εντάξει».

Η Κλίο γέλασε.

«Μέσα».

Τίναξε τα μαλλιά της.

«Η γαμημένη η Πόλη του Μεξικού!»

Ο Φρανκ, που σχεδίαζε να δουλέψει όλη την ερχόμενη εβδομάδα στο άδειο και ήσυχο γραφείο του, μάλλον δεν ήταν παρορμητικός ταξιδιώτης – του άρεσε όμως η ιδέα ότι θα μπορούσε να γίνει. Είχε τα μέσα, μα του έλειπε το κίνητρο. Και να που με την Κλίο συνέβαινε το αντίστροφο. Στράφηκαν ο ένας προς τον άλλο την ίδια στιγμή. Ο Φρανκ δίστασε κι ύστερα την τράβηξε πάνω του για μια αγκαλιά. Τα μαλλιά της μύριζαν σαπούνι και αμύγδαλα και καπνό τσιγάρου. Το στέρνο του μύριζε νωπό μάλλινο ύφασμα και μια ακριβή κολόνια που η Κλίο αναγνώρισε: ταμπάκο, αλλά χωρίς ασφάδα χάρη στις νότες βανίλιας.

«Και δεν προσπαθώ να σε αγοράσω» πρόσθεσε αφήνοντας την. «Απλώς θα ήθελα να το δω μαζί σου».

«Το ξέρω» του είπε. «Κι εγώ θα ήθελα να το δω μαζί σου».

Διέσχισαν την Μπόουερι και περιπλανήθηκαν στο Ιστ Βίλατζ, όπου οι πανηγυρισμοί στους δρόμους είχαν πάρει μια τροπή με ανεπαίσθητα ίχνη επιθετικότητας. Άνθρωποι φώναζαν έξω από μπαρ και μπαινόβγαιναν σε εισόδους. Κάμποσα ζευγάρια καβγάδιζαν στις γωνίες των δρόμων. Στην είσοδο του πάρκου μια παρέα από κραστ πανκ αγόρια και κορίτσια ντυμένα με φθαρμένα στρατιωτικά ρούχα και δερμάτινα τζάκετ με καρφιά κουνούσαν αργά μικρά βεγγαλικά πάνω από τα γεμάτα τζίβες κεφάλια τους. Ένα ξαπλωμένο πίτμπουλ που φορούσε στον λαιμό μια μπα-

ντάνα με το σύμβολο της αναρχίας παρακολουθούσε με βουβή απορία τις σπίθες να πέφτουν ολόγυρα.

Έφτασαν σε μια ετοιμόρροπη πολυκατοικία χωρίς ασανσέρ στη Σεντ Μαρκς. Το φιμέ τζάμι της εξώπορτας ήταν καλυμμένο με ακατάληπτα γκράφιτι. Όχι για πρώτη φορά ο Φρανκ αναρωτήθηκε τι σημάδι νόμιζαν αυτοί οι ανώνυμοι γραφιάδες ότι άφηναν. Η Κλίο στράφηκε προς το μέρος του, ντροπαλή και πάλι.

«Θέλεις να καθίσεις λίγο μαζί μου εδώ, στην είσοδό μου;»

«Γιατί στην είσοδο;»

Η Κλίο έκρυψε το πρόσωπό της στις παλάμες της.

«Επειδή είναι πιο ωραία από το διαμέρισμά μου;» είπε ανάμεσα από τα δάχτυλά της.

Έβαλε το κλειδί της στην κλειδαριά και του έκανε νόημα να την ακολουθήσει. Ο Φρανκ το έκανε, ωστόσο δεν θεώρησε ευγενικό να επισημάνει ότι η είσοδός της ήταν απλώς το κάτω μέρος του κλιμακοστασίου. Η Κλίο κάθισε στον γδαρμένο λινοτάπητα των σκαλιών κι άναψε τσιγάρο.

«Καπνίζεις εδώ μέσα;»

Εκείνη σήκωσε τους ώμους.

«Όλοι το κάνουν».

Την κοίταξε να φυσάει δίδυμες γραμμές καπνού απ' τα ρουθούνια της.

«Δεν το πιστεύω πως δεν σε πρόσεξα στου Σαντιάγο» της είπε.

«Αργησα να έρθω. Δεν... Ξέρω ότι είναι εντελώς ηλίθιο, αλλά δεν μπορούσα ν' αποφασίσω τι να βάλω. Κάποιου είδους κοινωνικό άγχος πρέπει να είναι. Αν έχω να πάω

κάπου και αγχώνομαι γι' αυτό, αλλάζω καμιά εκατοστή φορές. Η ώρα περνάει και αργώ όλο και περισσότερο, πράγμα που φυσικά με αγχώνει ακόμα πιο πολύ. Συνήθως καταλήγω να αγκομαχάω πάνω από ένα σωρό ρούχα στο πάτωμα. Ακούγεται χαζό, στην πραγματικότητα όμως είναι σκέτη φρίκη».

Ο Φρανκ κατένευσε με κατανόηση.

«Οπότε τι κατέληξες να βάλεις;»

«Απόψε; Α, κάτι που είχα φτιάξει».

«Μπορώ να δω;»

Η Κλίο σήκωσε το ένα της φρύδι. Κράτησε το τοιγάρο ανάμεσα στα χείλη της και σηκώθηκε για να ξεκουμπώσει τα ξύλινα κουμπιά του παλτού της από γούνα προβάτου. Αυτό που φορούσε δεν ήταν τόσο φόρεμα όσο ένα δίχτυ φτιαγμένο από χρυσό νήμα. Ήταν πλεγμένο όσο αραιά χρειαζόταν, ώστε να αφήνει μονάχα μια υπόνοια του σώματος από κάτω. Πολύ αχνά κάτω από τον απαστράπτοντα ιστό ο Φρανκ μπορούσε να δει το περίγραμμα των θηλών και του αφαλού της. Ήταν λεία, σαν ευέλικτο ψάρι πιεσμένο σε λαμπερή απόχρη.

«Άσε με να έρθω επάνω» είπε ο Φρανκ.

«Όχι» του είπε η Κλίο καθώς ξανακαθόταν. «Μπορεί να είναι εκεί οι συγκάτοικοί μου. Και...» –φύσηξε με μεγάλη σοβαρότητα τον καπνό της– «αν έρθεις, θα κάνουμε σεξ».

«Και πού είναι το πρόβλημα;»

«Φεύγω σε λίγους μήνες».

«Νομίζω ότι θα καταφέρουμε να τελειώσουμε μέχρι τότε».

Η Κλίο έπνιξε ένα χαμόγελο.

«Απλώς δεν θέλω να δεθώ» είπε.

Χαμήλωσε το βλέμμα της ανάμεσα στα γόνατά της. Ο Φρανκ κουκούβισε μπροστά της.

«Φοβάμαι πως ίσως είναι αργά γι' αυτό».

«Λες;»

«Εγώ δέθηκα μόλις σε άκουσα να λες “αλουμίνιο”».

Η Κλίο σήκωσε το κεφάλι και τον κοίταξε κάτω από τα βαμμένα με αϊλάινερ βλέφαρά της.

«Α-λου-μί-νι-ο» είπε σιγανά.

Ο Φρανκ έπιασε την καρδιά του.

«Βλέπεις; Την πάτησα».

«Όχι, εγώ την πάτησα» είπε η Κλίο. «Εγώ είμαι εκείνη που πρέπει να φύγει».

«Πού θα πας;»

«Δεν ξέρω. Λένε ότι το Μπαλί είναι κουλ».

Δεν ένιωθε τόσο άνετη μ' αυτό όσο προσπαθούσε να ακουστεί.

«Δεν θα γυρίσεις στην πατρίδα σου την Αγγλία;»

«Η Αγγλία δεν είναι πατρίδα μου».

Η Κλίο έσβησε το τσιγάρο της στο μεταλλικό κομμάτι του σκαλιού. Ο Φρανκ διαισθάνθηκε ότι υπήρχε κάτι περισσότερο σ' αυτό που μόλις είχε πει, δεν ήθελε όμως να γίνει αδιάκριτος. Την είδε να τσεκάρει το ρολόι της για να αποφύγει περισσότερες ερωτήσεις.

«Είναι περασμένα μεσάνυχτα!»

«Αποκλείεται» είπε ο Φρανκ.

«Αλήθεια λέω» είπε η Κλίο. «Μιλάμε εδώ και...»

«Όχι, εννοώ αυτό. Θεωρητικά η παραμονή Πρωτοχρονιάς αποκλείεται να είναι τόσο καλή».

«Και τι λέει δηλαδή η θεωρία; Ότι είναι κακή;»

«Ότι είναι οκέι. Ξέρεις. Απλώς οκέι. Ποτέ, ούτε μία φορά στη ζωή μου, δεν ξεπέρασε τις προσδοκίες μου».

«Ξέρεις, στη Δανία πηδάνε από μια καρέκλα στο πάτωμα για να αναπαραστήσουν το άλμα στη νέα χρονιά».

«Σκανδιναβή είσαι;»

«Γιατί; Επειδή είμαι ξανθιά;»

Η Κλίο έστρεψε τα μάτια της προς τα πάνω αγανακτισμένη.

«Όχι, Φρανκ. Απλώς ξέρω ορισμένα πράγματα».

«Αυτό να λέγεται».

Ο Φρανκ σηκώθηκε και τίνανε με υπερβολικές, θεατρικές κινήσεις τα μπατζάκια του παντελονιού του.

«Εντάξει, ας το κάνουμε».

«Να πηδήξουμε; Μα δεν έχουμε καρέκλα».

«Μια χαρά μάς κάνει και η σκάλα».

Η Κλίο κοίταξε τη σκάλα πίσω τους.

«Να πάμε όμως πάνω πάνω» είπε. «Να μπορούμε στη νέα χρονιά με πάταγο».

Ανέβηκαν στο κεφαλόσκαλο του πρώτου ορόφου. Για να προσγειωθούν στο ισόγειο, έπρεπε να πηδήξουν γύρω στα δέκα σκαλιά. Ήταν το είδος του παιχνιδιού που έπαιζαν τα παιδιά, προκαλώντας το ένα το άλλο να σκαρφάλωσουν όλο και πιο ψηλά. Ο Φρανκ έπιασε το χέρι της. Η Κλίο αποκρίθηκε σφίγγοντάς το. Πήδηξαν και οι δυο.

Η εικοσιτετράχρονη Βρετανίδα ζωγράφος Κλίο πηγαίνει στη Νέα Υόρκη και ακόμη ψάχνει τη θέση της στην πόλη που ποτέ δεν κοιμάται – μέχρι που λίγους μήνες πριν λήξει η φοιτητική της βίβα, γνωρίζει τον Φρανκ, έναν άντρα είκοσι χρόνια μεγαλύτερο και αυτοδημιούργητο. Η ζωή του είναι γεμάτη υπερβολές – σε αντίθεση με τη ζωή της Κλίο.

Αυτή η τυχαία συνάντηση μεταξύ δύο ξένων έξω από ένα πρωτοχρονιάτικο πάρτι αλλάζει τα πάντα, προς το καλύτερο ή προς το χειρότερο. Εκείνος της προσφέρει μια ευκαιρία στην ευτυχία, την ελευθερία να ζωγραφίζει και τη δυνατότητα να κάνει αίτηση για πράσινη κάρτα. Εκείνη του προσφέρει μια καθημερινότητα γεμάτη ομορφιά και τέχνη – και, ίσως, έναν λόγο να μειώσει το ποτό. Όμως ο παρορμητικός τους γάμος αλλάζει δραματικά τη ζωή τους, αλλά και τη ζωή των κοντινών τους ανθρώπων, με τρόπους που κανείς τους δεν είχε προβλέψει.

Ένα εκπληκτικό βιβλίο για τις αυθόρμητες αποφάσεις που διαμορφώνουν ολόκληρη τη ζωή μας και για εκείνες τις ατελείς σχέσεις που γεννιούνται από απροσδόκητα τέλειες βραδιές.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΕΠΙΣΗΣ

ISBN: 978-618-03-4834-7

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84834

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ
e-book

